

In de zaak:

MEJUFFROUW MIRANDA MIROSSEVICH

te dezer zake domicilie gekozen hebbende te haren huize,
Rue de la Semois 83, Luxemburg,

Eiseres

vertegenwoordigd door Prof. F. A. Perini-Bembo,
lid van de Balie van Triëst, Advocaat bij het Hof van Cassatie
en andere hoge rechterlijke colleges,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2,
Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Prof. G. Pasetti, Juridisch Adviseur bij
de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,

betreffende het beroep tot vernietiging en wijziging van zekere
interne administratieve handelingen van de Hoge Autoriteit met
betrekking tot eiseres,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

J. Rueff en O. Riese, *Voorzitters van respectievelijk
de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes
en A. van Kleffens, *Rechters*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Verloop van het proces

Op 19 juli 1955 heeft eiseres bij het Hof van Justitie een beroep aanhangig gemaakt tegen de Hoge Autoriteit; in dit verzoekschrift wordt gevraagd:

„Primair: de vernietiging van de mededeling de dato 8 januari 1955, waarbij kennis werd gegeven van het negatieve resultaat van de stage, daar deze stage niet heeft plaatsgehad en, bijgevolg, nietigverklaring van alle administratieve handelingen voorafgaande aan de beschikking van de Administratieve Commissie van 31 mei 1955; bijgevolg genoegzaamverklaring van haar diensten en van haar werkzaamheden, op taalkundig gebied verricht, en van haar definitieve aanstelling als vertaalster bij de Talendienst.

Subsidiair . . . een juiste omschrijving van haar positie, waarbij haar in elk geval de door haar verlangde rang wordt toegekend (IIe categorie).

In elk geval: erkenning van haar recht op een schadeloosstelling, gelijk aan het verschil tussen de door haar ontvangen emolumenten en die van het personeel van de IIe categorie.

Veroordeling van de verwerende partij in de proceskosten.”

Op 29 juli 1955 wijst eiseres aan als advocaat Prof. F. A. Perini-Bembo, ingeschreven bij de Balie van Triëst, en verzoekt zij het Hof tot de kosteloze procedure te worden toegelaten.

Bij beschikking van de Eerste Kamer van 21 oktober 1955 wordt dit verzoek haar voor een gedeelte van de proceskosten toegestaan.

Op 20 augustus 1955 dient de Hoge Autoriteit, vertegenwoordigd door haar Gemachtigde Mr. N. Catalano, die als zodanig op 28 juli 1955 was aangewezen, haar verweerschrift in.

„Onder voorbehoud van wijziging en aanvulling van haar verweer en, indien nodig, onder voorbehoud van het aanbieden van bewijs, het overleggen van stukken en bescheiden, alsmede van het verichten van alle verdere proceshandelingen”,

verzoekt de verwerende partij het Hof:

„niet-ontvankelijk, althans niet gegrond, te verklaren het door mejuffrouw M. Mirosevich op 19 juli 1955 ingediende en op 21 juli 1955 betekende verzoekschrift; eiseres in elk geval te veroordelen in de proceskosten.”

Op 30 september 1955 wordt de zaak toegewezen aan de Eerste Kamer ter fine van een eventueel onderzoek en wordt de Rechter P. J. S. Serrarens als Rechter-Rapporteur aangewezen.

Op 5 oktober 1955, derhalve twee dagen na het verstrijken van de termijn, welke door de Voorzitter bij beschikking van 31 augustus 1955 voor de indiening van de repliek was bepaald, stelt eiseres, krachtens de artikelen 69 en 70 van het Reglement van het Hof, bij het Hof een incidentele vordering in, waarin zij het Hof verzoekt voor recht te verklaren, dat de verwerende partij zich in haar verweerschrift niet het recht mag voorbehouden haar middelen in de loop van het geding te wijzigen.

Bij beschikking van 28 oktober 1955 beslist het Hof aan dit verzoek geen gevolg te geven en stelt de termijn voor de indiening van de repliek vast op 15 november 1955.

Op 15 november 1955 dient eiseres haar repliek in, waarin zij het Hof verzoekt:

- zich ter zake bevoegd te verklaren;
- akte te verlenen van het feit, dat het op 19 juli 1955 door mejuffrouw Mirosevich ingestelde beroep ontvankelijk is,

en primair:

haar vordering ten gronde toe te wijzen, en met name door:

- te verklaren, dat mejuffrouw Mirosevich op 9 december 1952 definitief als tolk-vertaalster in vaste dienst bij de Talendienst is

aangesteld (de vroegere IIe categorie) tegen een jaarlijks salaris van Bfrs. 300.000,— en dat bijgevolg de mededeling van 8 januari 1955 nietig is, daar zij de feiten verdraait, klaarblijkelijk onrechtvaardig is en in elk geval „détournement de pouvoir” inhoudt;

- aan mejuffrouw Mirosevich toe te kennen het recht op herstel in haar aanvankelijke positie en op betaling van het gederfde salaris.

Subsidiair:

haar vordering ten gronde gedeeltelijk toe te wijzen, en met name door:

- te verklaren, dat mejuffrouw Mirosevich op 9 december 1952 als tolk-vertaalster op proef in dienst is genomen (de vroegere IIe categorie) tegen een jaarlijks salaris van Bfrs. 300.000,— vermeerderd met de verblijfsvergoeding;
- te verklaren, dat de proeftijd slechts gedeeltelijk is afgelegd gedurende de periode december 1952—januari 1953, en in elk geval moet geacht worden met gunstig gevolg te zijn afgelegd, gezien het feit, dat mejuffrouw Mirosevich sedert 9 december 1952 onafgebroken taalkundige arbeid is blijven verrichten;
- aan mejuffrouw Mirosevich toe te kennen het recht op herstel in haar oorspronkelijke positie, te rekenen van 9 december 1952 af, en op betaling van het sedert 16 januari 1953 gederfde salaris.

In elk geval:

- nietig te verklaren het pseudo-contract van 12 oktober 1953 (betrekking hebbende op de periode 9 december 1952—8 december 1953) wegens een gebrek in de wilsovereenstemming ten gevolge van dwaling en bedrog;
- aan eiseres toe te wijzen het verschil tussen het ontvangen salaris en het bedrag, hetwelk haar aanvankelijk was toegezegd op basis van het salaris van 1952;
- aan mejuffrouw Mirosevich een vergoeding toe te kennen wegens geleden morele schade;
- aan eiseres het recht toe te kennen op een definitief contract als tolk-vertaalster (zulks overeenkomstig de thans van kracht zijnde

voorschriften), of althans een contract, hetwelk aan haar kwalificaties beantwoordt, alsmede aan de categorie waarin zij aanvankelijk was geplaatst, en voorts in overeenstemming is zowel met de door haar gedurende drie jaren bewezen geschiktheid en bekwaamheid als met de gepresteerde arbeid;

- de Hoge Autoriteit te veroordelen in de kosten van dit proces en de honoraria, waarvan te zijner tijd een staat zal worden overgelegd."

Bij beschikking van 16 november 1955 stelt de Voorzitter van het Hof de datum voor de indiening van de dupliek vast op 16 december 1955. Deze werd op 12 december 1955 bij de Griffie van het Hof ingediend.

In haar dupliek concludeert de verwerende partij, dat het den Hove moge behagen:

„zowel het beroep van mejuffrouw Mirosevidh, ingesteld bij verzoekschrift van 19 juli 1955 en betekend op 21 juli 1955, als het in de conclusies van haar repliek van 15 november 1955 nader omschreven verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, althans te ontzeggen, een en ander zowel in de hoofdzaak als ten aanzien van de subsidiaire vorderingen;

eiseres te veroordelen in de proceskosten."

Op 12 januari 1956 stelt eiseres een incidentele vordering in, waarbij zij verzoekt de vraag van de ontvankelijkheid van het beroep buiten behandeling te stellen, daar de verwerende partij artikel 69 van het Reglement van het Hof zou hebben geschonden. Bij beschikking van het Hof de dato 17 maart 1956 werd deze vordering afgewezen.

Op 12 januari 1956 dient eiseres een verzoek in op grond van artikel 33, lid 7, van het Reglement van het Hof, waarin zij de echtheid van twee door de verwerende partij ingediende documenten betwist en het Hof verzoekt de in artikel 33, lid 7, van zijn Reglement bedoelde maatregelen te treffen.

Bij beschikking van 17 maart 1956 beslist het Hof geen gevolg te geven aan het verzoek tot een onderzoek naar de authenticiteit

van het eerste stuk, nu de verwerende partij verklaart daarvan geen gebruik te zullen maken, en draagt tevens aan de Eerste Kamer op een onderzoek in te stellen naar de authenticiteit van het tweede stuk.

Bij beschikking van 19 maart 1956 besluit de Eerste Kamer over te gaan tot een onderzoek, waarbij getuigen zullen worden gehoord aangaande de in bedoelde beschikking genoemde feiten en punten en tevens de authenticiteit van laatstbedoeld stuk zal worden geverifieerd. De Kamer bepaalt, dat de lijsten der getuigen, welke partijen gehoord wensen te zien, uiterlijk op 15 april 1956 dienen te zijn overgelegd.

Op 15 maart 1956 besluit het Hof de samenstelling van de Kamers te wijzigen. De zaak 10-55 komt zodoende toe aan de Tweede Kamer, samengesteld uit dezelfde rechters die, tot op laatstgenoemde datum, de zaak 10-55 behandelden.

Bij beschikking van de Tweede Kamer van 24 april 1956 zijn de getuigen aangewezen, die door de Kamer zullen worden gehoord, en is de aanvang van het onderzoek bepaald op 15 mei 1956.

Op 15 en 16 mei 1956 heeft de Kamer de getuigen gehoord. Aan het einde van deze zitting verzoekt de Advocaat-Generaal, dat een deskundigenonderzoek zal worden gelast nopens de kwaliteit van een aan eiseres toegeschreven vertaling, welke door de verwerende partij als bijlage aan haar dupliek was geproduceerd.

De Kamer geeft aan partijen tot 24 mei 1956 de gelegenheid een eventueel verzoek om verdere maatregelen van onderzoek in te dienen, alsmede haar opmerkingen naar aanleiding van het verzoek van de Advocaat-Generaal.

Op 23 mei 1956 dient de verwerende partij haar opmerkingen in betreffende het verzoek van de Advocaat-Generaal tot het bevelen van verdere maatregelen van onderzoek. De verwerende partij verklaart, zich tegen dit verzoek niet te verzetten; zij is evenwel van mening, dat de beoordeling der vakbekwaamheid van haar personeel in wezen van discretionnaire aard is en mitsdien onttrokken aan iedere rechterlijke controle.

Op 24 mei 1956 legt eiseres haar opmerkingen over, waarin zij verklaart de authenticiteit van de aan haar toegeschreven vertaling (bijlage No. 10 van de dupliek) niet langer te betwisten, aldus haar verzoek van 12 januari 1956 intrekkende. Op diezelfde dag verzoekt eiseres aan de Kamer een aanvullend onderzoek in dier voege, dat nieuwe getuigen zullen worden gehoord. Dit verzoek is door de Kamer bij beschikking van 4 juni 1956 afgewezen.

Bij beschikking van gelijke datum beveelt de Tweede Kamer een deskundigenonderzoek tot het vaststellen van de kwaliteit der vertaling, vervat in document No. 10, gevoegd bij de dupliek.

Beide bovenbedoelde beschikkingen werden ter openbare zitting van 12 juni 1956 voorgelezen.

Op 25 juni 1956 legt de deskundige, de heer H. Bedarida, Prof. G. Pasetti aan als Gemachtigde ter vervanging van de heer N. Catalano.

Op 25 juni 1956 legt de deskundige, de heer H. Bedarida, Hoogleraar aan de Sorbonne, Directeur de l'Institut d'Etudes Italiennes, zijn rapport over. Aan het slot van zijn rapport werpt de deskundige de vraag op onder welke omstandigheden eiseres heeft gewerkt (korte beschikbare tijd, aanwezigheid van een reviseur, enz.); hij vraagt zich af of deze omstandigheden haar aansprakelijkheid en de ernst der begane fouten niet verminderen.

Bij beschikking van 30 juni 1956 verklaart de Kamer de instructie voor gesloten en bepaalt, dat partijen desgewenst schriftelijke eindconclusies uiterlijk op 31 juli 1956 zullen indienen. Bij beschikking van de Tweede Kamer van 24 juli 1956 wordt deze termijn op verzoek van eiseres verlengd tot 15 augustus 1956.

De conclusies van de Hoge Autoriteit worden op 14 augustus 1956, die van eiseres op 16 augustus 1956 ingediend. Beide partijen verklaren bij haar eerder genomen conclusies te persisteren. Bij beschikking van 18 juli 1956 bepaalt de Voorzitter van het Hof, dat de mondelinge behandeling zal plaatsvinden ter zitting van 24 sep-

tember 1956. Op verzoek van eiseres wordt bij beschikking van de Voorzitter van 30 augustus 1956 de dag der zitting nader bepaald op 13 november 1956.

Ter zitting van 13 november 1956 werden partijen in haar pleidooien gehoord.

Ter zitting van 15 november 1956 heeft de Advocaat-Generaal geconcludeerd tot:

- nietigverklaring van de beschikking van 8 januari 1953, alsmede van de beschikking der Administratieve Commissie waarbij eerstgenoemde beschikking werd bevestigd;
- uitvoering van de mondelinge overeenkomst van 9 december 1952 in dier voege, dat mejuffrouw Mirosevich bij de Talendienst van de Hoge Autoriteit een stage van een maand als vertaalster zal doorlopen, aan het einde waarvan — en ongeacht het behaalde resultaat — de rechtspositie van eiseres zal worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap;
- toekenning aan mejuffrouw Mirosevich van een vergoeding wegens de door haar geleden schade ten gevolge van de vertraging waarmede de Hoge Autoriteit de jegens haar aangegane verbintenissen is nagekomen, ten aanzien van welker bedrag de Advocaat-Generaal zich refereert aan het oordeel van het Hof;
- verwerping van de overige conclusies van het verzoekschrift;
- veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten met uitzondering van die der valsheidsprocedure, welke door mejuffrouw Mirosevich zullen worden gedragen.

2. Feiten

Ingevolge een examen, afgelegd op het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Rome op 2 december 1952, werd eiseres verzocht zich naar Luxemburg te begeven met het oog op haar aanstelling als tolk-vertaalster door de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en op 9 december 1952 treedt zij als vertaalster in dienst bij de Hoge Autoriteit.

Op 5 januari 1953 deelt het Hoofd van de Talendienst aan het Secretariaat van de Hoge Autoriteit het negatieve resultaat van de stage van eiseres mede; in aansluiting hieraan bericht de Personeelsadministratie op 8 januari 1953 aan eiseres, dat het niet mogelijk is haar een contract als vertaalster aan te bieden.

Op 17 januari 1953 biedt het Secretariaat van de Hoge Autoriteit eiseres een plaats als steno-typiste in de „Pool” aan, met een stage van een maand.

Op 31 januari 1953 ontvangt eiseres een aanstellingsbrief als „steno-typiste” in de „Pool”, en in februari 1953 wordt voor eiseres een voorlopig contract opgesteld in de categorie „beampte”.

Op 12 oktober 1953 ondertekent eiseres een contract van de vierde categorie voor de Afdeling Documentatie en Archief, zulks voor de tijd van één jaar en met terugwerkende kracht tot 9 december 1952.

Op 1 maart 1954 wordt zij overgeplaatst naar de Sectie Candidaturen van de Afdeling Personeels- en Administratieve Zaken.

Op 16 december 1954 stelt de Administratie aan eiseres voor, haar te plaatsen bij de Afdeling Arbeidsvraagstukken; dit voorstel wordt door eiseres verworpen.

Op 10 februari 1955 wendt eiseres zich tot de Administratieve Commissie van de Hoge Autoriteit met een klacht, waarin zij verklaart, dat zij „overtuigd” is zonder geldige redenen verwijderd te zijn van de post, „waarop zij bij haar indiensttreding bij de Hoge Autoriteit was geplaatst”.

Op 29 maart 1955 beslist de Administratieve Commissie, dat „de Hoge Autoriteit door haar eerste voorstel om mejuffrouw Mirossevich in dienst te nemen niet is gebonden, daar de resultaten van haar stage onvoldoende zijn gebleken”. Het is naar aanleiding van deze beschikking, dat eiseres op 19 juli 1955 bij het Hof van Justitie beroep instelt.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

In het verweerschrift betoogt de verwerende partij, dat het beroep „klaarblijkelijk niet-ontvankelijk is, hetzij daar het te laat is ingediend, hetzij daar eiseres de te haren aanzien genomen maatregelen stilzwijgend heeft aanvaard”.

Eiseres antwoordt hierop, dat haar voortdurend protesteren iedere aanvaarding harerzijds uitsluit.

4. Middelen en argumenten van partijen

1) *De aanstelling van eiseres*

A. — Eiseres beweert, dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Rome, op grond van het door haar op dit Ministerie afgelegde examen en ten deze handelende uit naam van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal krachtens een stilzwijgende machtiging (impliciet blijkende uit de terugbetaling van haar reiskosten welke zij op het enkele verzoek van genoemd Ministerie heeft gemaakt), eiseres in een telegram van 4 december 1952 bericht deed van haar aanstelling als tolk-vertaalster bij de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

Nadat zij door een ambtenaar van de Italiaanse Legatie bij de Talendienst van de Hoge Autoriteit was geïntroduceerd, werd zij terstond definitief als tolk-vertaalster aangesteld.

De aanstelling van eiseres is niet uitsluitend mondeling geschied; immers zij wordt bevestigd door verschillende documenten, zoals het inlichtingenformulier, de mededeling van het Hoofd van de Talendienst van 9 december 1952, de door eiseres ondertekende belofte tot geheimhouding en tenslotte het door het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Rome op 4 december 1952 verzonden telegram. Nimmer werd eiseres gezegd, dat zij een proeftijd moest afleggen. Het bestaan van zodanig beding mag bovendien niet stilzwijgend worden aangenomen. In 1952 was de stage bij de Hoge Autoriteit niet verplicht voorgeschreven. Ten aanzien van andere ambtenaren echter werd de stage uitdrukkelijk tot voorwaarde der aanstelling gemaakt. Eiseres behoorde trouwens op grond van haar

theoretische en praktische kennis van een proeftijd te zijn vrijgesteld.

B. — De verwerende partij beweert daarentegen, dat eiseres nimmer als vertaalster bij de Hoge Autoriteit is aangesteld. Betrokene werd uitsluitend krachtens een mondelinge afspraak op proef aangenomen.

Het korte mondelinge examen afgelegd op het Ministerie van Buitenlandse Zaken gaf eiseres geen enkel recht op een aanstelling bij de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en kon op generlei wijze de Instellingen van de Gemeenschap verbinden.

De aanstelling in overheidsdienst kan nimmer mondeling geschieden. Bovendien hangt de vestiging van zodanig dienstverband af van de discretionnaire beoordeling door het openbaar bestuur van het resultaat, waartoe de aan de candidaat opgelegde proeftijd heeft geleid.

II) De tijd, gedurende welke eiseres bij de Talendienst werkzaam was

A. — Eiseres betoogt, dat men haar niet in de gelegenheid heeft gesteld „de voorgeschreven proeftijd” te volbrengen. Immers, de maand, gedurende welke zij bij de Talendienst werkzaam was, kan niet als zodanig worden beschouwd, daar haar niet de mogelijkheid werd geboden een bewijs van haar kunnen te geven. Gedurende de eerste veertien dagen werden haar slechts drie vertalingen van gering belang opgedragen.

Gedurende deze korte periode is nooit enige opmerking gemaakt over de kwaliteit van de prestaties van eiseres. Bovendien had men, in geval van een proeftijd, ten minste de belanghebbende moeten horen alvorens een definitieve maatregel te haren aanzien te nemen. Het gemis der vereiste bekwaamheid had op regelmatige wijze moeten worden geconstateerd.

B. — De verwerende partij betoogt, dat de proeftijd een volkomen negatief resultaat had. Eiseres werd ongeschikt geacht de functie van vertaler uit te oefenen. De verwerende partij merkt

voorts op, dat in alle openbare diensten de ambtenaren gewoonlijk aan een proeftijd worden onderworpen en dat hun benoeming van het resultaat hiervan afhangt. Wordt een ambtenaar ongeschikt bevonden, zo kan hij zonder enige vergoeding ontslagen worden, ondanks een eventueel gunstig resultaat behaald bij een vergelijkend examen.

Bovendien wordt de vakbekwaamheid in volkomen onafhankelijkheid door de administratie beoordeeld.

Wat betreft het geringe aantal werkzaamheden, welke aan eiseres gedurende de proeftijd werden toevertrouwd, antwoordt de verwerende partij, dat het geen zin had haar aan verdere proeven te onderwerpen.

De verwerende partij meent, dat het verwijt, dat zij aan eiseres niet tijdig haar oordeel over de kwaliteit van het verrichte werk heeft kenbaar gemaakt, berust op een verwarring met de disciplinaire procedure in ruime zin. Immers, bij deze laatste procedure wordt geëist, dat de betrokkene een waarschuwing ontvangt en in staat wordt gesteld zich te verantwoorden; daarentegen is een voorafgaande kennisgeving nimmer vereist waar het een oordeel betreft over de bekwaamheid van de ambtenaar.

III) *Het middel „détournement de pouvoir”*

A. — Eiseres betoogt, dat, ofschoon zij vier talen kent, haar plaats is ingenomen door een vriend van de reviseur, die zelfs niet een gekwalificeerd vertaler was en Frans slechts matig en Engels in het geheel niet kende; hij werd trouwens kort daarop naar een andere dienst overgeplaatst.

De enige reden, waarom eiseres terzijde is geschoven, is gelegen in het feit, dat de reviseur van de Italiaanse vertaalafdeling eiseres wilde doen vervangen door genoemde vriend; deze zelfde reviseur nu heeft de bekwaamheid van eiseres beoordeeld. Na haar tot een volstrekt nietsdoen te hebben veroordeeld, stelde hij voor eiseres over te plaatsen, zulks onder voorwendsel, dat de beweerde proeftijd een ongunstig resultaat had opgeleverd, terwijl een behoorlijke controle achterwege bleef.

Eiseres noemt verscheidene getuigen, die de door haar genoemde feiten zouden kunnen bevestigen.

B. — De verwerende partij ontkent, dat eiseres door een nieuwe vertaler werd vervangen en stelt, dat het niet noodzakelijk was eiseres terzijde te schuiven ten einde de nieuwe vertaler in dienst te kunnen nemen. De omstandigheid, dat deze in dienst werd genomen kan geen bewijs vormen van de beweerde „détournement de pouvoir”.

Anderzijds verzekert de verwerende partij stukken te kunnen overleggen ten bewijze van het feit, dat eiseres kennelijk de vereiste bekwaamheid voor die functie van vertaler miste. Tenslotte meent de verwerende partij, dat het bewijs van „détournement de pouvoir” uitsluitend door getuigen ontoelaatbaar is.

IV) De beweerdelijk aan de eisende partij gegeven toezeggingen

A. — Eiseres beweert, dat men haar, toen zij de Talendienst verliet, had toegezegd, dat zij gehandhaafd zou blijven in een rang gelijk aan die der vertalers. Evenwel werd aan deze verschillende beloften nimmer gevolg gegeven. Zij is overigens voortdurend voor haar recht opgekomen.

B. — Volgens de verwerende partij wordt tevergeefs betoogd, dat men eiseres zou hebben toegezegd haar een rang en een salaris toe te zullen kennen gelijk aan die der vertalers. Deze beweringen worden trouwens weerlegd door de stukken van het persoonsdossier.

V) Het door eiseres op 12 oktober 1953 ondertekende contract

A. — Voor eiseres betreft het hier een pseudo-contract met terugwerkende kracht over een periode van 10 maanden; bij de ondertekening werd dit contract uitdrukkelijk als voorlopig aangemerkt en het was slechts een juridische fictie, bedoeld om te gelden in afwachting van de terugplaatsing van eiseres in de categorie der assistenten. In werkelijkheid heeft zij met het contract niet ingestemd. Dit stuk is door bedrog tot stand gekomen. Op 16 mei 1955 werd eiseres uitgenodigd een nieuw, onvolledig, contract te

ondertekenen (een contract voor de duur van 24 maanden, aangegaan 7 maanden voor zijn afloop), hetgeen zij weigerde.

B. — De verwerende partij is van oordeel, dat eiseres het bij brief aangegane aanstellingscontract voor de periode van 9 december 1952 tot 8 december 1953 zonder enig voorbehoud heeft aanvaard. De betrokkene heeft dus uitdrukkelijk en schriftelijk de functies geaccepteerd, welke haar bij het verlaten van de Talendienst werden aangeboden.

VI) De beschikking van de Administratieve Commissie

A. — Eiseres betoogt, dat deze beschikking van onjuiste premissen uitgaat; de daarin vermelde proeftijd, welke een negatief verloop zou hebben gehad, heeft niet plaatsgevonden; de aanstelling op proef, waarvan deze beschikking uitgaat, was in werkelijkheid een definitieve aanstelling en het contract, waarvan die beschikking het bestaan aanneemt, was geen contract.

B. — De verwerende partij meent, dat zij niet wordt gebonden door de premissen van de beschikking der Administratieve Commissie; ten deze is uitsluitend de Hoge Autoriteit tot oordelen bevoegd.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

1. De bevoegdheid van het Hof

Het Hof is tot kennisneming der onderhavige zaak bevoegd; zijn bevoegdheid vloeit voort uit artikel 42 van het Verdrag, juncto artikel 12, 2e alinea, van de aanstellingsbrief van 12 oktober 1953, waarin wordt bepaald, dat geschillen van individuele aard, welke zouden kunnen ontstaan naar aanleiding van de toepassing der bepalingen van de aanstellingsbrief of van de reglementen en beschikkingen nopens het personeel, aan het Hof van Justitie zullen worden voorgelegd, en voorts uit artikel 50 van het Voorlopig Reglement voor het Personeel, hetwelk een analoge bepaling bevat.

2. De ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep, daar het tardief zou zijn ingesteld, en uit hoofde van het feit, dat eiseres de te haren aanzien genomen maatregelen stilzwijgend zou hebben aanvaard.

Het Hof is van oordeel, dat het beroep niet ontijdig is ingesteld, daar geen enkele in casu toepasselijke tekst een vervaltermijn voorziet, hetzij voor de administratieve, hetzij voor de contentieuse beroepen. Het Hof verwerpt de stelling van de verwerende partij, dat in casu de vervaltermijn van artikel 33 van het Verdrag, en 39 van het Statuut van het Hof analoog moet worden toegepast. Immers, artikel 33 heeft slechts betrekking op de beroepen tot nietigverklaring van beschikkingen van de Hoge Autoriteit, ingesteld door de deelnemende Staten, de Raad of de ondernemingen en haar verenigingen. Anderzijds vindt krachtens artikel 39 van het Statuut de in artikel 33 van het Verdrag bedoelde termijn van één maand mede toepassing op de beroepen inzake geldelijke sancties opgelegd aan ondernemingen en op beroepen met betrekking tot de fundamentele en duurzame moeilijkheden welke de Staten raken.

Anderzijds is het Hof van oordeel, dat de door eiseres ná de beschikking van 8 januari 1953 aangenomen houding niet kan worden beschouwd als een berusting in die maatregel, welke afstand inhoudt van het recht de wettigheid dezer beschikking in rechte te betwisten.

Uit het feit, dat eiseres de haar door de Hoge Autoriteit achtereenvolgens opgelegde taken heeft uitgevoerd, kan een onvoorwaardelijke aanvaarding der betwiste maatregel immers niet worden afgeleid. Bovendien levert naar 's Hof's oordeel het ondertekenen door eiseres op 12 oktober 1953, van de brief, houdende aanstelling met terugwerkende kracht tot 9 december 1952, geen wilsverklaring op, welke met een latere uitoefening van enig beroepsrecht onverenigbaar zou zijn. Uit de processtukken blijkt, dat de Hoge Autoriteit zelve deze aanstellingsbrief slechts als van voorlopige aard beschouwde en geenszins als bestemd de rechtspositie van eiseres definitief te regelen, daar was voorzien, dat eiseres in een andere

rang zou worden ingedeeld. Bovendien is uit de instructie door de Tweede Kamer gebleken, dat eiseres zich steeds haar rechten met betrekking tot haar positie heeft voorbehouden. In het bijzonder bevestigt de verklaring van de Directeur der Administratieve Diensten van de Hoge Autoriteit de bewering van eiseres, dat zij op het ogenblik van ondertekening van de bewuste brief haar voorbehoud ten aanzien van haar indeling heeft gehandhaafd.

Mitsdien acht het Hof het onderhavige beroep ontvankelijk.

3. Ten principale

A — DE VOORWAARDEN WAAROP EISERES IN DIENST VAN DE HOGE AUTORITEIT IS GETREDEN

Het Hof verwerpt de stelling van eiseres — voor het eerst in de repliek voorgedragen — dat zij bij haar indiensttreding op 9 december 1952 door de Hoge Autoriteit definitief zou zijn aangesteld.

Het door eiseres op dit punt bijgebrachte bewijs is niet overtuigend. Immers, het op het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Rome afgelegde examen en het telegram van dit Ministerie, waarbij eiseres werd uitgenodigd zich naar Luxemburg te begeven met het oog op haar aanstelling bij de Hoge Autoriteit, konden deze Instelling, nu zij daartoe geen machtiging had gegeven, jegens de eisende partij niet verbinden. Evenmin wordt het bewijs van een definitieve aanstelling geleverd door het feit, dat eiseres een belofte heeft ondertekend tot geheimhouding van al hetgeen gedurende haar werkzaamheden te harer kennis zou komen, en door de nota van het Hoofd van de Talendienst, waarbij hij aan de Administratie mededeling doet van de indiensttreding van eiseres.

Bovendien gewaagt eiseres herhaalde malen, zowel in het op 10 februari 1955 tot de Administratieve Commissie van de Hoge Autoriteit gerichte verzoek, als in haar verzoekschrift aan het Hof, van een stage, aldus erkennende dat haar aanstelling niet van definitieve aard kon zijn.

Het Hof verwerpt eveneens de stelling van de verwerende partij, dat eiseres slechts was toegelaten tot het afleggen van een proef: een dergelijke toelating zou, in tegenstelling tot het beding van een stage, geen enkele rechtsband ten gevolge hebben tussen de betrokkene en de Administratie, daar de periode gedurende welke die proef werd afgelegd, niet van confirmatieve aard is doch slechts een wijze van personeelsaanwerving vormt gelijk ieder andere, zoals bijvoorbeeld een examen of een vergelijkend onderzoek op grond van diploma's en getuigschriften enz.

Een dergelijke wijze van indiensttreding moet voor het minst uitzonderlijk worden geacht en werd ook in geen der tot nu toe van kracht zijnde reglementen der Gemeenschap voorzien. Bovendien blijkt uit de getuigenverklaring van de Secretaris van de Hoge Autoriteit, dat de instructies tot voorzichtigheid bij de aanwerving van personeel maanden en dat juist de stage ten deze een waarborg moest vormen. Het feit, dat de stage bij de Hoge Autoriteit gewoonlijk werd bedongen, wordt bevestigd door de verklaringen van de Directeur en een ambtenaar van de Administratieve Diensten van de Hoge Autoriteit; deze verklaringen werden door andere getuigen niet weersproken.

De verwerende partij heeft geen enkel argument aangevoerd ter ondersteuning van de stelling, dat eiseres tot het afleggen van een proef zou zijn toegelaten. Zij meent, dat haar bewering door het ontbreken van ieder schriftelijk stuk wordt bewezen. Uit de processtukken en de getuigenverklaringen blijkt evenwel, dat, gedurende de aanvangsperiode van de Hoge Autoriteit, de medewerkers mondeling werden opgeroepen en dat de arbeidsvoorwaarden over het algemeen mondeling werden vastgesteld. Het feit, dat eiseres op grond van een enkele mondelinge afspraak in dienst is getreden, bewijst derhalve niet, dat zij slechts tot het afleggen van een proef was toegelaten.

Tenslotte spreekt de Administratieve Commissie zelve in de „Instructie voor de Heer Directeur van de Afdeling Personeelszaken en de Administratie” van 31 mei 1955 — welke de beschikking vormt, welke zij naar aanleiding van het administratieve beroep van eiseres heeft genomen — niet van een toelating tot een proef, doch zij stelt vast, dat de indiensttreding van eiseres is geschied door en op grond van een daartoe strekkend voorstel, hetwelk

door de Hoge Autoriteit afhankelijk was gemaakt van de voorwaarde dat een stage met goed gevolg zou worden doorlopen.

De Hoge Autoriteit heeft eiseres derhalve mondeling voorgesteld haar voor een stage in dienst te nemen als tolk-vertaalster, en door effectief en onmiddellijk in dienst te treden heeft eiseres dit voorstel aanvaard; op deze wijze werd een mondelinge arbeidsovereenkomst gesloten onder de voorwaarde dat de stage met gunstig gevolg zou worden volbracht.

Het Hof is van oordeel, dat uit het bovenstaande volgt, dat op 9 december 1952 de rechtspositie van eiseres die van een stagiaire was.

B — DE BESCHIKKING VAN 8 JANUARI 1953

Eiseres grondt haar subsidiaire conclusies op de gebreken, welke het motief van de beschikking van 8 januari 1953 zou vertonen, te weten: „Uw bekwaamheden voldoen niet aan de eisen van de dienst.”

De beweerde gebreken zijn enerzijds het onregelmatig verloop van de stage en anderzijds „détournement de pouvoir”, doordat de werkelijke beweegreden welke tot het verwijderen van de eiseres uit de dienst zou hebben geleid, het bij de reviseur bestaande verlangen was haar door een zijner vrienden te vervangen.

Deze beide middelen dienen afzonderlijk te worden onderzocht.

a) Het middel ontleend aan de onregelmatigheid van de stage

Het Hof is van oordeel, dat het bevoegde bestuursgezag naar eigen inzicht mag oordelen over de geschiktheid der kandidaten tot het vervullen van bepaalde taken. Het staat evenwel aan de rechter, zo nodig de wegen en middelen te toetsen, welke tot die beoordeling hebben kunnen leiden.

In casu moet het Hof onderzoeken, of eiseres in staat werd gesteld gedurende de stage een proeve van haar bekwaamheden te geven.

Het Hof stelt vast, dat aan eiseres in de maand, gedurende welke zij bij de Talendienst werkzaam was, slechts drie vertalingen werden opgedragen, waarvan de eerste twee elk twee bladzijden bedroegen, terwijl de derde, zeven bladzijden lang, in samenwerking met de Italiaanse reviseur werd gemaakt. Voorts zijn partijen het erover eens, dat de te vertalen teksten geen bijzondere moeilijkheden boden.

De verwerende partij verklaart het feit dat aan eiseres gedurende haar stage slechts enkele vertalingen zijn opgedragen, uit een algemeen gebrek aan werk bij genoemde dienst en voorts door de kennelijke onbekwaamheid van eiseres haar functie naar behoren te vervullen, welke onbekwaamheid zij tracht te bewijzen door het overleggen van een der drie vertalingen, welke eiseres gedurende haar stage heeft gemaakt. De gebrekkigheid dier vertalingen zou de verwerende partij er van hebben overtuigd, dat het geen nut had eiseres verdere proeven te doen afleggen.

Met betrekking tot het eerste argument blijkt uit de stukken van het dossier, dat gedurende de periode van 9 december 1952 tot 8 januari 1953 het gemiddelde aantal vertaalde bladzijden per vertaler van de Italiaanse groep ongeveer 95 bedroeg. Dit argument kan dus niet worden aanvaard.

Bij akte van 3 januari 1956, ingeschreven op 12 januari 1956, heeft eiseres de authenticiteit van de door de verwerende partij overgelegde vertaling van 18 december 1952 betwist met de bewering, dat deze vertaling niet van haar afkomstig is. Bij akte van 22 mei 1956, ingeschreven op 24 mei 1956, heeft eiseres het Hof echter bericht dat zij bedoeld document als „juridisch juist” aanvaardde, hoewel het met de werkelijkheid niet overeenstemt.

Het Hof dient over de authenticiteit van dit stuk een beslissing te geven.

De door de verwerende partij overgelegde stukken bewijzen, dat het onderhavig document inderdaad een door eiseres naar een Frans origineel gemaakte Italiaanse vertaling is. Het tijdens de instructie door de Tweede Kamer gehouden getuigenverhoor bevestigt hetgeen uit de overgelegde stukken blijkt.

Het ten aanzien van dit document op last van de Tweede Kamer gehouden deskundigenonderzoek heeft de bewering van de verwerende partij, dat deze vertaling uit hoofde van haar inferieure kwaliteit het duidelijke bewijs levert van de ongeschiktheid van eiseres, niet gestaafd.

Gezien de conclusies van de deskundige en overwegende, dat de tijd waarbinnen de vertaling van bedoeld document moest zijn voltooid, zeer kort was, meent het Hof, dat in redelijkheid een negatief oordeel op deze enige in het geding gebrachte proeve niet kon worden gegrond, daar uit de kwaliteit van deze vertaling alleen niet blijkt, dat eiseres kennelijk ongeschikt zou zijn voor de functie van vertaalster bij de Hoge Autoriteit.

De twee andere door eiseres gemaakte vertalingen zijn niet overgelegd, zodat deze niet tot het bewijs van de onbekwaamheid van eiseres bijdragen.

Bovendien mocht eiseres, toen zij in een dienst trad welke haar nog vreemd was, en waartoe een zekere aanpassing onontbeerlijk was, met recht verwachten, dat haar meerdere werkzaamheden zouden worden opgedragen, waardoor zij in staat zou zijn geweest haar vakbekwaamheid te tonen.

Om al deze redenen is het Hof van oordeel, dat het uitzonderlijk geringe aantal der vertalingen, welke eiseres gedurende haar stage te verrichten kreeg, een ernstig vermoeden vormen ten gunste van de stelling, dat de stage niet op regelmatige wijze werd doorlopen. Dientengevolge rustte op de verwerende partij de last het tegendeel te bewijzen. Dit bewijs van de kennelijke ongeschiktheid van eiseres om haar functie bij de Hoge Autoriteit te vervullen, hetwelk had behoren te geschieden in de vorm van overlegging van door eiseres onder redelijke omstandigheden vervaardigde vertalingen, is rehtens onvoldoende geleverd: bijgevolg moet de stage worden geacht niet op regelmatige wijze te zijn volbracht.

b) Het middel „détournement de pouvoir”

Eiseres heeft gesteld, dat de beschikking van 8 januari 1953 „détournement de pouvoir” inhoudt, daar het werkelijke motief

van haar verwijdering het bij de reviseur bestaande verlangen was haar door een zijner vrienden te doen vervangen.

Het Hof gaat niet nader in op het feit, dat er een samenhang bestaat tussen het vertrek van eiseres en de plaatsing van de vriend van de reviseur bij de Talendienst, noch ook op het feit, dat laatstgenoemde eiseres inderdaad heeft vervangen en dat zowel de mutatie van eiseres als de benoeming van een opvolger door dezelfde persoon werden voorgesteld: het Hof stelt echter vast, dat de „détournement de pouvoir” rechtens niet genoegzaam is bewezen. Het middel moet worden verworpen.

Het Hof is van oordeel, dat de stage van eiseres niet op regelmatige wijze is verlopen en dat de beschikking van de Afdeling Personeels- en Administratieve Zaken van 8 januari 1953, waarbij aan de betrokkene werd medegedeeld, dat haar bekwaamheden niet voldeden aan de eisen van de dienst, alsmede de beschikking van de Administrative Commissie waarbij eerstbedoelde beschikking werd bevestigd, vernietigd moeten worden.

Nu de op 9 december 1952 tussen eiseres en de Hoge Autoriteit gesloten mondelinge overeenkomst niet behoorlijk is uitgevoerd, dient zij alsnog te worden nagekomen: eiseres behoort de in genoemde overeenkomst bedoelde stage op regelmatige wijze te volbrengen.

Volgens beide partijen beliep deze stage één maand en wel ingevolge de toentertijd in het algemeen door de Hoge Autoriteit toegepaste regel. Uit de verklaring van de Secretaris van de Hoge Autoriteit blijkt, dat deze periode te kort werd geacht en sinds begin 1953 de kandidaten dan ook aan een stage van drie maanden werden onderworpen. Het voorlopig Personeelsreglement van 16 maart 1954 voorzag een analoge stage en in juli 1956 bracht het Personeelsstatuut van de Gemeenschap de duur van de stage op zes maanden. Om deze reden is het Hof van oordeel, dat eiseres een nieuwe stage zal moeten doorlopen voor een periode gelijk aan die bedoeld in artikel 36 van het Personeelstatuut.

4. De door eiseres gevorderde schadeloosstelling

Eiseres vordert een schadeloosstelling gelijk aan het verschil tussen de wedden welke zij in werkelijkheid ontving en die van het personeel der IIe categorie.

Het Hof is van oordeel, dat, aangezien het onzeker is welk resultaat behaald zou zijn, indien de eerste stage op regelmatige wijze was volbracht en, mitsdien, eveneens of eiseres eventueel in de IIe categorie zou zijn aangesteld, in casu van een in feite geleden schade geen sprake kan zijn.

Bovendien heeft eiseres, voor de eerste maal in haar repliek, gesteld, dat zij een morele schade heeft geleden vanwege de onregelmatigheid van de beschikking van 8 januari 1953; het Hof is van oordeel, dat er geen reden is aan eiseres uit dezen hoofde een schadevergoeding toe te kennen. Immers, ten aanzien van dit punt moet eveneens rekening worden gehouden met de onzekerheid van de uitslag van de stage, alsook met het feit, dat de Hoge Autoriteit eiseres verschillende malen, nadat zij de Talendienst had verlaten, in de gelegenheid heeft gesteld haar positie te verbeteren.

Hieruit volgt, dat eiseres geen aanspraak op schadevergoeding heeft.

PROCESKOSTEN

Daar de verwerende partij op verschillende punten in het ongelijk is gesteld, dient zij overeenkomstig artikel 60 van het Reglement van het Hof vier vijfde van de door eiseres gemaakte kosten te dragen. Bovendien dient de verwerende partij aan het Hof vier vijfde van de kosten te vergoeden, welke ingevolge de bij de beschikking van de Eerste Kamer de dato 21 oktober 1955 verleende gratis-admissie voor een gedeelte van het geding werden gemaakt.

De verwerende partij draagt haar eigen kosten.

Gezien de processtukken;

Partijen gehoord in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 42 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

Gelet op het Voorlopig Personeelsreglement van de Hoge Autoriteit en het Personeelsstatuut van de Gemeenschap;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart het onderhavige beroep ontvankelijk en beslist:

De Beschikking van de Hoge Autoriteit de dato 8 januari 1953, alsmede die van de Administratieve Commissie van 29 maart 1955, waarbij eerstbedoelde Beschikking werd bevestigd, worden vernietigd.

Eiseres zal bij de Talendienst der Hoge Autoriteit als vertaalster een stage van zes maanden doorlopen.

De Hoge Autoriteit zal aan eiseres vier vijfde der door haar gemaakte kosten vergoeden; de Hoge Autoriteit draagt haar eigen kosten.

De Hoge Autoriteit zal aan het Hof vier vijfde van de kosten vergoeden, welke in verband met de verleende gratis-admissie werden gemaakt.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op twaalf december negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI	RUEFF	RIESE	
SERRARENS	DELVAUX	HAMMES	van KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twaalf december negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter,

M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,

P. J. S. SERRARENS

De Griffier,

A. Van HOUTTE